

GLASUL EVANGHELIEI

Organ al Comunității Baptiste Române Alba-Iulia
pentru educația și creșterea morală a poporului creștin.

ABONAMENT
30 Lei pe an

Apare în fiecare lună
Redactor: P. BOȘOROGAN

Rusalii

Nimeni nu poate zice:
„Isus este Domnul”, decât
Numai prin Duhul Sfânt.
I. Cor. 12:3. b.

I. Ce însemnează

„a numi pe Isus Domn“?

„O Duhule Sfânt, cobori la noi!” Așa cântă multe mii de oameni în aceste zile de Rusalii. Cu adevărat mare dorință este exprimată prin aceste cuvinte, dacă din inimă s'ar înălța aceasta. Dacă numim Domn pe Isus numai din gură, n'am făcut ceva mult, deoarece aceasta a devenit un obicei general. Pentru ca el să ne fie adevărat „Domn”, trebuie ca să înțelegem sub acest cuvânt, ceea ce înțeles Pavel și contemporanii lui. Ei, când numiau pe Isus Domn, combinau în mintea lor: Tu ești stăpânul meu

și eu sunt sclavul Tău, prietenia Ta; Tu singur ai dreptul de a hotărâ asupra întreg avutului meu, asupra vieții mele! O însemnătate mai mică a cuvântului de „Domn”, nici nu exista pe aceia vreme. Sunt mulți oameni care vorbesc despre „Domnul Isus”. Cu toate acestea însă departe de a numi ei pe Isus Domn „Nu oricine-Mă zice: „Doamne, Doamne!” va între în Impărăția cerurilor . . .” Nu toți, de sigur aceia nu, cari poartă numai așa, în chip fățarnic acest nume din gură 'ngură și vorbesc de El ca și cum ar vorbi de vecinul lor. Astfel de oameni nu s'au umilit la picioarele lui Isus, în fața domniei Lui. Aceștia în tot cazul văd în Isus numai un mare întemeitor de religie, numai un om, care în timpul

vieții sale a făcut mult bine, a adus învățături vrednice de luat în seamă, sau poate și ceva mai mult; însă la nici un caz nu-L recunosc că este Domn.

Noi însă dovedim și mărturisim puternic, că: da, El este „Domnul”. Totodată se adeverește și aceia, că mântuirea deplină, ce ne-a cinstit-o Tatăl prin Fiul Său, nimeni n-o poate cunoaște, nici primi, atâta timp, cât nu dă loc mai întâi Duhului Sfânt în inima sa. Deaceia a trebuit ca prin răstignirea, învierea și înălțarea lui Isus să fie turnat Duhul Sfânt; deaceia trebuie ca și în inima ta să fie rusalii; să fie turnat Duhul Sfânt; Fără de care nimeni nu poate numi pe Isus Domn din Adevăr. El este Domnul Domnilor! Toate câte sunt făcute sunt făcute prin El, și toate sunt guvernate prin El. Și El este îndosebi și Domnul sufletelor omenești, căci El le-a „răscumpărat cu mare preț”. Noi cu adevărat am fost cu toții sclavi ai păcatului. Atunci a venit El, a plătit prețul de răscumpărare, „nu argint trecător sau aur”, ci ca un miel nevinovat și nepătat sângele lui scump și L-a dat pentru noi. Prin acesta El are drept

asupra noastră, dar păcatul nu mai are drept asupra noastră.

Păcătoșule, El este și Domnul tău într-o puternică însemnătate, sau vei recunoaște sau nu aceasta. Însă El nu ne silește, căci El este un Domn bun. Prin moartea Sa pentru noi și-a făcut cunoscută iubirea Sa cea mare. Și oricine se va umili sub guvernarea Sa, se va convinge că: „Jugul Lui este bun și sarcina Lui ușoară”. El nu ne silește, ci așteaptă cu focul aprins al dragostei Sale, ca să-L numim domn.

(Va urma.)

prelucr. de P. Boșorogan

Păcatul cel mare

Care este păcatul cel mare? Vorbirea de rău. Acesta este ca și uciderea. Acest păcat este așa de mare că nici nu se mai poate șterge. A păta numele bun a vreunui om, este ca și când ai turna cerneală pe o coală albă, deși vei mai încerca a o îndepărta prin diferitele mijloace, pata tot se va mai cunoaște. Iar tu vei fi înaintea lui Dumnezeu un criminal, un ucigaș și vei purta pedeapsa unui ucigaș.

„Fraților, nu vă vorbiți de rău unii pe alții”. Iacov 4: 11.

Cum este la voi starea sufletească?

Un predicator s'a rugat mult cu mare stăruință, pentru reînnoirea sufletească a bisericii sale, dar totul era înzadar. El se lupta și făcea totul ce putea, dar viața cea nouă nu se ivea în biserică; ba din contră se părea că totul mergea spre mai rău. După o frământare adâncă în sufletul său obosit, s'a hotărât să convoace adunarea extraordinară a întregii biserici.

Membrii se prezintă aproape toți. Predicatorul în cuvinte emoționate le spune durerea ce apasă pe inima lui și cum el a încercat să facă totul numai ca să readucă biserica la o viață nouă și n'a putut, apoi le zice: „Eu nu mai pot face între voi nimica. deacum totul atârnă dela voi. Cercetați-vă fiecare din voi, în ce împrejurări vă aflați cu Dumnezeu și unul cu altul“. Acestea cuvinte atât de sincere și pline de Duhul Lui Dumnezeu au avut o mare influență asupra celor de față. Fiecare frate și soră cugetându-se la starea s'a, își vedeau păcatele sale, cari puneau piedecă la înaintarea lucrului Lui Dumnezeu în biserică lor. După o tăcere tainică, în care nu se auzea decât oftatul lung ce eșia din pieptul fiecăruia, se ridică un frate bătrân, ce se bucura de stima tuturor și zice: „Frate predicator! Nu mă minunez că în adunarea

noastră nu există o trezire nouă, căci doar nici nu poate sosi, atât timp cât eu și fratele Ioan trăim în dușmănie și ură nebună unul cu altul“ ...

Apoi pășește afară din bancă și pornește drept la fratele său Ioan.—Pe care-l agrăește suprins cu aceste cuvinte: Te rog iartă-mă.—Zece ani am fost în mânia, ne-am dușmănit și vorbit de rău unul pe altul, hai, să îngropăm totul, hai, să îngropăm toată mânia veche și să fim deacum frați iubii. Fratelui Ioan îi curgea șiroaie de lacrimi din ochi și nu putea scoate nici un cuvânt ci se îneca în plâns, fără cuvinte îmbrățișază pe fratele său sufleteș și plâng amândoi mult mult. Această scenă a avut un mare efect asupra întregii adunări, plângeau cu toții de bucurie și fiecare era adânc mișcat de cuvintele predicatorului și de cele petrecute între cei doi frați. ...

După o mică pauză se ridică o soră, cunoscută de toți ca una care avea mare influență în biserică și zice: „Frate predicator! În adunarea noastră nici acum nu poate veni o înnoire, pânăcând eu nu voi înceta de a răspândi cuvinte rele și necuviincioase despre dumneta. Eu nu mai vreau să ascund ci vreau să mărturisesc, că în fața dumnilale totdeauna m'am lingușit, iar în dos te-am vorbit de rău la toți cu care mă întâlneam, te rog iartă-mă! Predicatorul cu mare bucurie a ertat-o. Apoi așa

încep a-se ridica bărbați și femei și își mărturiseau păcatele cunoscute și cele necunoscute și își cerea ertare unul dela altul, apoi cu toții de la Dumnezeu. În timpul rugăciunii au simțit cu toții o mare putere a Duhului Lui Dumnezeu care reînvia o viață aproape moartă în ei toți. În acel moment a sosit reînvierea sufletească în adunarea lor.

Nu credeți că ar fi bine să probați această lucrare și în biserică voastră?

Este lipsă la voi de o reînviere?
Cum este la voi starea sufletească?

De R. B.
tr. Bințișteanu.

Pe marea vieții

Vaporul nostru alunecă pe marea vieții cu o viteză ce nimenea nu o poate micșora, nici opri. Nu suntem în stare nici noi, nici oamenii atotputernici ai lumii întregi, a pune stavilă de oprire acestei vieți vecinic alergătoare spre înfinitul necunoscut. Însă apele, pe cari alunecă vaporul vieții noastre, sunt diferite. Una este minunată de frumoasă și numele îi este: ALCOHOL. Are patru porturi însemnate, așa ca: Casa săracilor (aziul de adăpostire a celor în mizerie), Ospiciul de nebuni (casa de nebuni), închisoarea și mormântul înainte de vreme. Alta apă este mai puțin frumoasă, și se aseamă

mână cu oglinda, care arată neîncetat scădințele ce le avem, atâta, pânăcând nu găsim adevărata direcție ce trebuie să luăm, credința, speranța, iubirea, și are numai un port: pe Domnul Isus. Iubite cetitor! pe care apă vâslești? De nu vei vâsli pe cea din urmă, designr că vaporul vieții tale alunecă pe cea dintâi și la sfârșitul călătoriei, vei ancora în unul din cele patru porturi mai sus amintite. Ce zici? Te-ai gândit vreodată la aceasta? Dacă nu, ce faci de-acuma, mai stai nepăsător?

prl. Bințișteanu.

În ziua de 28 Aprilie a. c. o mulțime de frați delegați din toate cercurile de misiune, au luat parte la adunarea generală a Comunității noastre, unde cu ajutorul lui Dumnezeu s'a redactat și votat noul statut de organizare al comunității cerut de Onor. Ministerul Cultelor. Rugăciunea noastră tuturoră să fie ca Dumnezeu să dea binecuvântarea Sa peste acest statut și ca să aflăm har în ochii înaltelor autorități, pentru aprobarea statului spre ocrotirea noastră și Slava Domnului.

Sunt rugate toate bisericile, cu toți membri cari nu și-au achitat taxele de membri și abonamentul la Glasul Evangheliei, să binevoiască a ne trimite de grabă tot restul ce au neachitat; deoarece ni se cer mari spese în diferite cauze urgente și dacă nu vom fi ajutați la timp vom suferi cu toții.

Când omul se înșală pe sine

„Nu vă înșelați”
(Calateni 6 : 7.)

Oamenii nu sunt bucuroși când cineva îi înșală. Ba chiar să și păzesc ca nimenea prin fățarnicie să nu le cauzeze pagubă. Dure-roș însă, că totuși sunt înșelați, chiar de ei însuși.

Cine sunt aceia cari sunt înșelați chiar de ei singuri ?

Aceia, cari vreau să fie fericiți dar nu aleg drumul fericirii ci din contră cel al durerilor. Deși știu bine, că bogăția nu poate îndes-tuli sufletul și totuși toate sfortă-rile și le pun numai ca să adune avere. Deși știu că, pe pământ zilele sunt trecătoare, și oara morții desigur nu poate fi înconjurată și totuși așa trăesc, ca și când mo-arta n'ar exista.

Aceia să înșală pe ei singuri, cari în toate afacerile pământești sunt foarte prevăzători, dar negli-jează chestiunile sufletești; cari caută a se convinge despre toate lucrurile pământești foarte bine, dar în celea sufletești merg orbș după învățăturile sau obiceiurile altora și nu pătrund ei singuri în adâncul adevărului, ca să se con-vingă despre adevărul adevărat.

Aceia se înșală pe ei singuri, cari se numesc creștini dar nu se interesează că ce este creștinismul. Cari știu, că este biblile (Sfânta

Scriptură) dar nu o citeșc, nu o studiază.

Aceia se înșală pe ei singuri, cari știu poruncile lui Dumnezeu, dar țin rânduilele omenști, ba încă le mai pun și mai presus decât poruncile lui Dumnezeu.

Aceia se înșală pe ei singuri, cari pe din afară sunt blânzi, dar pe din lăuntru sunt călăuziți de porniri rele; cari vreau să ser-vească lui Dumnezeu, dar iubesc și lumea, cari predică pe Christos, dar nu se pot lepăda de sine. A-ceia cari, se laudă cu credința, dar a iubi nu știu. Cari imploară îndurarea lui Dumnezeu, dar față de semenii lor sunt tirani, cari cu-geț, că vor dobândi tertarea pă-catelor, dar ei nu pot ierta altora.

Aceia cari uită de aceia, că Dumnezeu este atotștiutor și atot-văzător, deci vede amărăciunea sufletelor, dar vede și faptele lor cele secrete. Aceia se înșală pe ei singuri, cari nu sunt sinceri față de Dumnezeu.

tr. de Boșorogan.

Nu întârziați

Doi tineri au cercetat într'o zi pe bătrânul și înțeleptul Theodotus.

— „Taică ce să facem ca să scăpăm de poftetele și pornirile des-trăbălate ?”

— „Fiule — a zis bătrânul — smulge acest stejar din pământ.” Tă-nărul s'a supus și cu cea ma mare ușurință a smuls stejarul din

pământ numai cu o mână deoarece era foarte mic. „Smulge și pe cel'alt.“ Acesta a fost mai tărișor, a fost mai mare decât cel dintâiu, însă punând amândouă mâinile și cu multă oboseală și pe acela l-a smuls. „Uite acolo mai este și al treilea, trage și pe acela fiule!“ Dar pomul cel mare cât un stat de om, ce era bine înrădăcinat în pământ nu îngăduia, deși trăgeau de el amândoi tinerii din toate puterile. „Vedeți dar fiilor —poftele și pornirile destrăbălate din inimile voastre se aseamănă cu pomul acesta. Când sunt încă slabe, tinere, voința tare le poate stărpi ușor, dacă își fac rădăcini adânci, atunci este greu, demulte ori nici nu putem ajunge stăpâni peste noi înșine. Deaceia nu în-târziați, luptați până se poate, ca biruința să fie a voastră.“

tr. P. B.

O tristă amintire

Pe ziua de 30 Aprilie 1933 sau împlinit 2 ani dela moartea mult regretatului nostru frate și profesor Dan T. Hurley. Este de prisos de a mai vorbi de nobilul său suflet și caracter creștin, deoarece toți frații din România l-au cunoscut foarte bine. Cu toții știm că el a fost primul misionar care a venit în țara noastră să lucreze în vremuri foarte critice. A muncit ca nimeni altul pentru înaintarea lu-

crului Evangheliei în România, a iubit foarte mult poporul român, pentru care s'a jertfit până la moarte. etc.

În ziua de 31 Martie a. c. toți frații și surorile ce erau la cursul biblic, veniți din toate unghiurile țării au făcut un pelerinaj (vizită) la mormântul acestui pioner al Cuvântului Lui Dumnezeu, pe care s'a depus un mare buchet de flori naturale. S'a vorbit ocazional, s'a recitat mai multe amintiri pioase din viața lui și din zelul mare ce caracteriza sufletul aceluia care s'a numit Dan T. Hurley. S'a cântat ocazional și s'a făcut fotografiile la mormântul lui. Dar din toată această mică serbare de amintire, mai presus de toate au fost și neuitate vor rămânea cele 2 minute de tăcere solemnă, în care toți frații și surorile împreună cu văduva Sora Hurley și prietenii lui Americani am stat nemișcați privind la fotografia mărită ce sta înaintea noastră.

Aceste 2 minute au fost pentru noi o adevărată meditație tainică și plină de o emoție vie, care a făcut pe mulți să isbucnească în hohote de plâns. Pe piatra de pe mormântul lui stă scris: „Rev. Dan Hurley Misionar American pentru România El se odihnește dar faptele lui îi urmează“.

P. Boșorogan

Timpul întunerecului

Dela profetul Malachie și până la Nașterea lui Isus au fost 400 ani, așa numiți anii întunerecului celui mare. În acest timp oamenii uitaseră cu totul de Dumnezeu și au apărut o mulțime de învățături false despre Dumnezeire. Oamenii se închinau s'au la idoli sau nu se mai închinau la nimica.

Era o viață plină de cel mai mare sbucium și necaz nemaipomenit. Când aceasă stare tristă și-a ajuns apogeul, (cel mai depărtat punct) a răsărit soarele luminos al dreptății, Isus Cristos. Ce fericiți vor fi fost acei ce au avut ochi ca să-L vadă și inimi ca să-L primească. Omenirea întreagă acum s'a împărțit în două tabere, unii au rămas mai departe în întunerecul cel mare fără de Dumnezeu iar unii au primit pe Isus Luceafărul Dimineții, ca mântuitor și au trecut dela întunerec la lumină. Lăbute cititor, întra-ta și în inima ta lumina Lui, s'au te afli în păcate cari te robesc. Unde sunt ferestrele astupate cu perdele soarele nu poate pătrunde înăuntru. Un om a cărui inimă nu luminează Christos, este pururea în întunerec, ca cerul fără soare. Isus a zis ucenicilor: „Voi sunteți lumina lumina lumii“, singura speranță de a risipi bezna întunecoasă este propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu deci, voi toți care ați fost luminați de Cristos, voi să răspândiți raze

de lumini, vestind evanghelia și trăind o viață nouă după chipul și asemănarea lui Isus Cristos.

I. Mârza

Intrebări biblice

1. Cine a jelit trei săptămâni?
2. Cine a comis un păcat singur în felul său, din cauza beuturii?
3. Unde este scris de poarta peștilor?
4. Despre cine este scris că va fi ca un măgar printre oameni?
5. Unde apere prima dată în scriptură cuvântul de evreu?
6. Cine a murit îndată după ce a îndemnat pe binefăcătorul său să spună o minciună?
7. Cât a fost cu poporul Domnului s'a numit Hadasa, iar când a locuit cu păgânii nu i-sa mai zis așa. cine a fost?
8. Când s'a clătinat pământul de desfătare și de bucuria de pe el?
9. Unde stă scris de pomoroanca cerului?
10. Cari sunt acele 4 litere cari dacă le lăsăm așa cum sunt ne dau numele unui om însemnat din biblie, iar dacă luăm litera din urmă ne dă un nume de șarpe, luând ultima + a doua + a treia și înlocuind pe prima, cu litera primă dela începutul numelui acelaia care a scăpat pe unul din fiii lui Iacob dela moarte, ne dă numele unui loc de refugiu?

Câteva zile în Macedonia

În sfârșit, sosi ziua ca să fac o călătorie în Macedonia, la frații, prieteni; dar în special mă interesa locurile vechi ale Macedoniei unde Evangelia Domnului Isus a prins rădăcini în zilele prime a creștinismului. După ce am primit două scrisori ca să plec acolo: în ziua de 29 Sept. am plecat în ajutorul lui Dumnezeu. Linia de plecare este: Pavevo—Belgrad—Niș—Skopljei. La Belgrad am ocazia să vorbesc cu un Albanez despre Evangelie. Îmi spune că în Albania sunt mulți români și dacă eu aș putea să-i vizitez părinții lui cari locuiesc în satul Linc, lângă lacul Ohrid. Îmi dă adresa lui și e bucuros că a auzit aceia „ce nimenea niciodată nu i-a spus“.

La ora 11 (1 în România) iau trenul ce pleacă din Belgrad—Skoplje—Tesalonic. Trecem în goană peste dealuri, văi, tūnele, trenul nostru oprindu-se numai la 3—4 stații. Ici și colo se văd pe câmp oameni cari culeg ultima recoltă de pe câmp, iar turme de vite și oi umple coastele dealurilor și pădurile. La 7 seara (9 în România) trecem vechea graniță a Macedoniei. Ici colo, case așezate pe dealuri, case și colibi de păstori în vârful munților, în fața colibilor femei și copii în jurul focului fierbând mămăliguța, hrana

de căpetenie a locuitorilor de aici. Se înoptează bine și la ora 10 (12 R.) noaptea, trenul nostru sosește în Skoplje locul unde doresc să ajung. În gară frații mă așteaptă, ne recunoaștem și bucuria noastră e mare când ne putem vedea împreună. Ajungem casa fr. Rusiacovici și până la ora 5 dimineața vorbim despre frații din România, din Macedonia și alte lucruri. Ne odihnim puțin și când mă trezesc, se văd în turnul bisericilor (moschele) turcești, preoții făcându-și rugăciunea strigând la Alah și învărtindu se în jurul turnului. Aici în Skoplje se găsesc la 30 minarete turcești. Gândul meu se duce la românii macedoneni, pe care îi și vizităm. Credeam că mă voi putea înțelege cu ei, însă greu te poți înțelege. Incep vorba cu unul ce știa bine românește, studiind limba română în Crușova și Bitolia pe timpul când aici stăpâneau turcii. Îl întreb de obârșia lor și el răspunde: „Noi am venit aici dela Roma. Numele nostru se cunoaște din vechime ca „sino-țar“ (zăi împăratului) fiind-că noi ne tragem dela țarul Romus. Ne-au stăpânit grecii și turcii. Turcii au voit să ne facă musulmani, dar n'am voit. Aveam averi mari pe atunci, dar turcii ni le-au luat și am fost fugăriți la dealuri unde ne-am păstrat limba noastră macedoneană“. Îmi spune că N. Batzaria fost ministru în România este dela dânsii și gândul lor este

să-și poată păstra mai departe aceeași simțăminte de români macedoni.

Am însemnat aici câteva vorbe în limba lor ca de exemplu: Din hiț? (De unde sunteți?) Va nă duțem tu ca să bă (Să ne ducem la oraș) Cum banați? (Cum trăiți?) Multu bunu! (Foarte bine!) Mă hrisesc. (Mă bucur). Ași știhisi. (Așa s'a întâmplat) etc.

Imi însemnez rugăciunea domnească care e foarte aproape de limba română: „Tatul nostru carele ești în țer, sântească numa ta, zină anilia ta, sfacă vrerea ta cum în țer sași pe loc, pânea noastră ațea de toate zălele dănă a nao astăzi, și iartăne stepsurile a noastre ca cum ierlăm și noi a stipșijilor noștri și nu ne du noi în cărtire, ma scapă-mă de a țel a rău. Amin“.

Vizitez încă câteva familii românești (de țintari) și consalutul românesc. Mâne e Duminecă și am avut servicii toată ziua. Am fost tradus de un frate ce a trăit în România 27 ani. Au luat parte la servicii: Armâni, Greci, Bulgari, Sârbi, Turci etc. Seara avem Cina Domnului, deoarece frații de aici sunt departe de frații lucrători.

Ziua următoare facem o vizită unei familii ce trăește afară din oraș. Singura lor avere: o viișoară, 5 migdali, o colibă și un măgăruș. Familia compusă dintr'un moș și o babă de optzeci ani, iar prietina bătrână bolnavă de tuberculoză.

Cu lacrimi în ochi ne-au primit am cântat cu ei și ne-am rugat. Am petrecut cu ei o zi. Seara la despărțire am citit psalmul 19 și ps. 8. Din colibă se vedeau mii de stele când noi vorbeam că „odată va trebui să lăsăm acest pământ plin de lipsuri și de boale și ne vom înălța mai sus de stele, mai sus de planete, mai sus de calea laptelui . . . Ca Domnul nostru pe care i-l iubim“. Ne-am rugat, ne-am despărțit, gândindu-ne că poate în ceriuri ne vom vedea. La despărțire îmi zice: „Domnul să fie cu tine pretine și când vei merge odată în țara ta la prietini noștri, spune-le din partea noastră sănătate . . .“

Coborâm încet spre oraș în timp ce pe munții de-asupra noastră să văd focuri la colibele păstorilor, cari și-au ridicat locuințele sus lângă isvoarele reci, cari curg în sgomot preste pietri, în valea Vardarului. Văzând atâtea locuri seci și sărace mi-am amintit de cuvintele fr. Pavel ce zice: . . . Bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor . . . II Corinteni, 8:1—5.

(Va urma)

Bălgrădeanu Aron

Rămâi cu noi!

Luc. 24:29.

Rămâi cu noi! Căci e spre seară.
Și ziua mare s'a sfârșit,
Rămâi, rămâi! I-ți zicem eară
Căci soarele deja a sfințit.

Rămâi cu noi necunoscute,
Căci astru'n munți a dispărut
Rămâi de mai destăinuiește
Din al Profetilor trecut.

Rămâi cu noi! Căci noaptea-i mare
Și drumu-i greu de străbătut,
Rămâi și nu te perde'n zare,
Căci azi mult bine ți-ai făcut.

Rămâi cu noi! Doamne Isuse
Și fi pururea cu noi,
Ne-ajută să nvingem ispite,
Și ne scapă de nevoi.

J. Frâncu Cetate.

In casa săracilor au mai intrat
următoarele sume:

Soc. femeilor Ohaba jud. Alba
Lei 500, Soc. femeilor Sebeș jud.
Alba 500, Soc. femeilor Mihaiș jud.
Alba 500, Cercul mis. Aiud jud.
Alba 795, Săbău Aron Bârsău jud.
Huned. 250, Mihai Daj L. Ohaba
jud. Hunedoara 200, Ștefanic M.
Ohaba Sibiguel jud. Hunedoara 110,
Negrilă Tovie Lupeni jud. Hune-
doara 100, Stanciu Iosif Simeria
jud. Huned. 100, Iubaș Petru Rău-
De Mori jud. Huned. 100, Biserica
baptistă din Craiva 100 Lei,

Bălgrădean Leontina Pâclișă 70,
Habean Anuța Rău-De Mori 20,
Ana Oltean Deal din ouă d. D. 25,
Ana Besoi Sebeș 75, Ilie Corșetea
Sebeș 30, Iordache Brânză Sebeș
15, Mărginean Maria Sebeș 10, Pos-
tescu Maria Sebeș 9, Maria Dă-
nuleț Sebeș 6, Ioan Irimie Sebeș 5,
Ana Henegar Sebeș 2, Soc. fem.
Craiva din ouă de Dumineca 190,
Soc fem. Partoș 101 din ouă d.
Dum. Soc. fem. Petrești 187. din
ouă de Dumineca Bis. Bpt. Acma-
riu 40, Ana Moldovan Drașov,
10, Ioana Oltean Deal. 15, din
ouă de Duminecă.

Școala de fete

Prin aceasta facem cunoscut ce-
lor interesați, că școala de fete
din București la seminarul baptist
incepe cursurile la 15 Septembrie.
Doritoarele ce vor se urmeze a-
ceastă școală, își vor înainta cere-
rile în scris la noi, până la 1 Au-
gust; de unde vor primi informa-
țiunile necesare cu privire la con-
dițiunile ce se cer fiecărei eleve,
ca să poată fi primită în școală.

—
Dacă ar trăi Iuda astăzi și ar
fi membru în biserică, el totdea-
una ar murmura ori de câte ori
ar fi lipsă de bani pentru misiune.

Dar ce bine este, că el astăzi
nu trăiește și nici nu-i membru
în biserică.